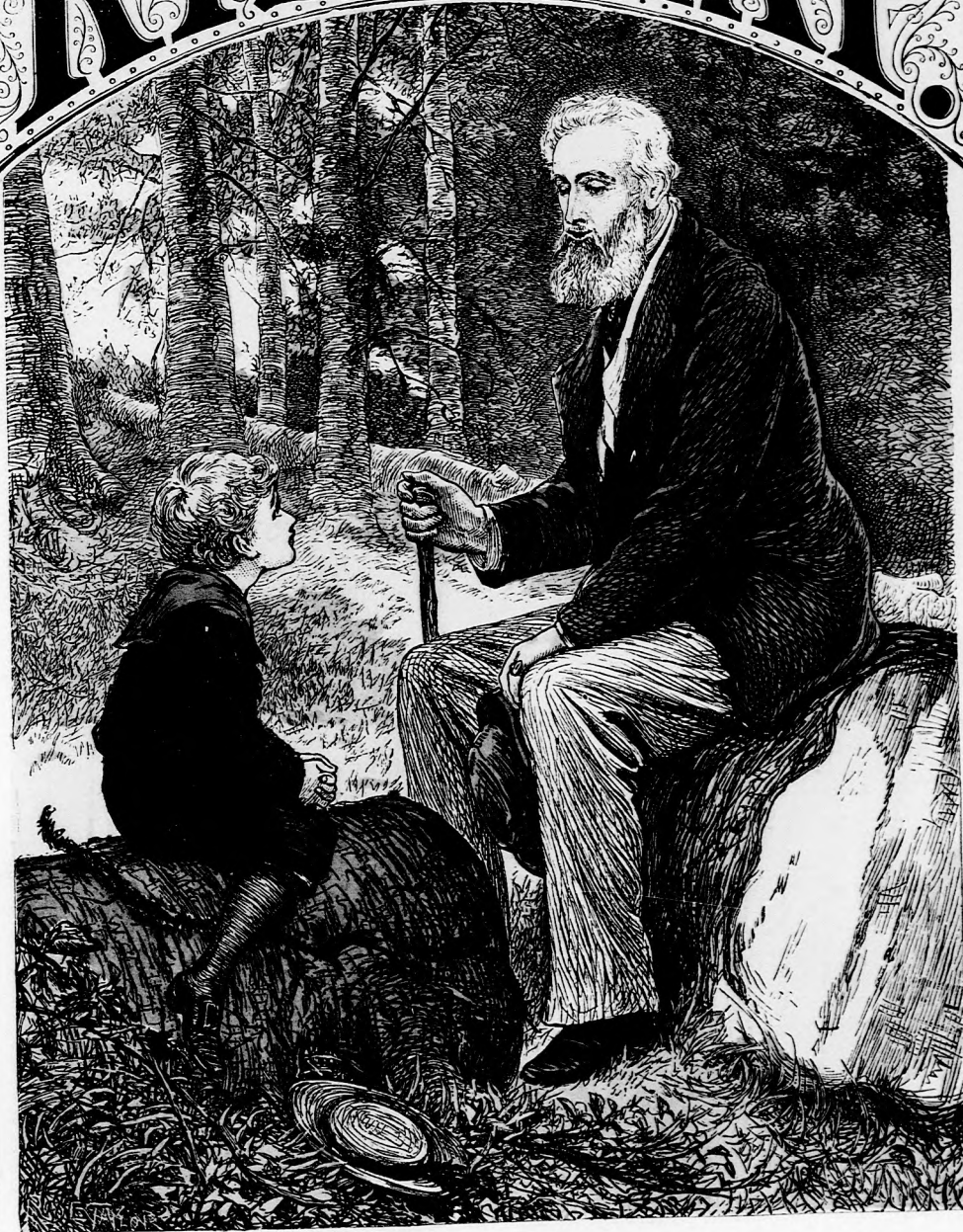

KIS LAP

... PALIKA VELE ... SZEMBE ÜLT. (Lásd a 100. lapon.)

EGYIK BAJBÓL A MÁSIKBA.

— Elbeszélés. —

(VI. folytatás.)

— **LVÉGEZTEM** dolgomat, most már mehetünk sétálni a vadaskertbe, szólt a gróf, letéve a hirlapot. — De mi ez? Mi a bajod, kis fiam? Olyan szomorú arcot vágsz, mintha valami nagy kellemetlenség ért volna. Talán a kulcsárnő nem bánt veled szívesen?

— Oh dehogyan! felelt Palika sóhajtván s lassan a grófhöz közeledve.

— No's tehát mi történt?

— Oh, nagy baj történt... én mindig bajba jutok, felelt Palika szomorúan. Ezt meg is kellett volna mondanom Iván bácsinak, mielőtt ide jöttem.

— És valjón most kivel van bajod? szólt a gróf nevetve.

— Iván bácsival!

— Velem?

— Igen! Oh, nagyon sajnálom, kedves Iván bácsi, igazán szívem mélyéből sajnálom! szólt Palika és könnyes szemekkel nézett föl a grófra. — Eltörtem valamit, amiről a kulcsárnő azt mondja, hogy nagyon drága emléke volt Iván bácsinak.

— És ugyan mi az?

— A szobrocska... az Iván bácsi fiának mellszobra! szólt Palika nagy erőfeszítéssel.

A gróf nem felelt, de Palika jól látta, mennyire megdöbbenék szavai a grófot, mily sápadt lett s aztán mennyire elszomorodott.

— Oh, lelkem mélyéből sajnálom, hogy oly meggondolatlan és ügyetlen

voltam! szólt Palika s többé nem bírta elfojtani zokogását. — Inkább saját fejemet törtem volna be, mint hogy összezuzzam azt a szobrot, mely Iván bácsinak oly kedves volt!

A gróf végre halk, nyugodt hangon megszólalt:

— Igen, ez nagyon drága emlék volt, kedves fiam s akármi inkább törhetett volna el, — kivéve persze a saját fejedet, gyermekem. No, ne sirj, ne zokogj, — már megtörtént, tudom, hogy nem szándékosan tetted, csak véletlen szerencsétlenség az egész!

Aztán elgondolkozva felsóhajtott s majdnem megfélekedve, hogy nem egyedül van a szobában, félhangon mormogá magában:

— Ez is úgy járt, mint többi reményeim... vége van... nincs számomra öröm rendelve a sorstól! Talán jobb is így... legalább nem fogok többé gondolni arra, akit ábrázolt s aki reám nézve ép úgy elveszett, mint e szobor!

A gróf mélyet, nagyot sóhajtott s Palika, ki csak félig hallotta és épen nem értette a gróf szavait, azt hitte, hogy még mindig a szobor miatt bánkódik. Szomorúan mondá tehát:

— Oh, Iván bácsi... mindent, mindent megtennék, ha jóvá tehetném hibámat... de nem lehet! A kulcsárnő azt mondta, hogy összeragasztani többé nem lehet, annyira darabokra tört. Most már legjobb lesz, ha mentül előbb eltakarodom innen, nehogy még több bajt okozzak. Oh, nagyon sajnálom, hogy bánatot okoztam kedves jó Iván bácsinak. Tudom, hogy itt többé nem maradhatok... oly

boldog voltam itt ... de most már csak küldjön haza ... aztán bocsássa meg, hogy annyira megszorítottam!

— Nem, kedves fiam, nem úgy lesz! szólt a nemes szívü gróf és fölállván, meg-simogatta a bánkodó fiúcskát. — Igye-kezzünk elfelejteni ezt a balesetet; vélet-lenségből, egy kis meggondolatlanságból történt s ilyen szerencsétlenség megesett már másokon is. Látom, hogy őszintén sajnálsz, — most már csak az van hátra, hogy lehetőleg jóvá tedd, még pedig azzal, hogy szerető kis barátom leszel, aki ne-kiem majd örömet is szerez. Most menjük kitzüött sétánkra a vadaskertbe.

Palika még mindig könyes szemek-ke, de hálás tekintettel nézett a grófra és látta ennek arczán az igazi jóságot, szeretetet, látta, hogy a nemes szívü fér-fiu igazán megbocsátott. Palika megra-gadta a gróf kezét s őszinte szeretettel megcsókolta; a régi bizalom visszatért szívébe és bár kissé komolyabban, de mégis eléggé vidáman sétáltak ki a sza-badba, a vadaskert felé.

A kis fiu megint a régi élénk, cse-vegő gyermek lett s bohókás beszédeivel nem egyszer megnevettette öreg barátját. A kastélyt környező diszkert magas ker-i-téssel volt körülvéve s ezen keresztül kapu vezetett a vadaskertbe, mely valóságos erdő volt, csakhogy nem bozótos, vad erdő, hanem szépen gondozott, minden irányban jó utakkal, gyönyörű pázsitos térségekkel, kellemes pihenő helyekkel; a fák közt pedig itt-ott gyümölcsstermők is voltak, ugyszintén különböző tarka vi-rágu bokrok, úgy hogy valóban gyönyö-rűség volt itt sétálni.

— No's, még most is oly szörnyüsé-gesnek találod ezt a helyet? kérde a gróf mosolyogva.

— Oh dehogy, kedves bácsikám! Hiszen ez a leggyönyörűbb hely! Ugyan-csak bolondot mondtam, mikor azt kíván-tam, hogy ki kellene ezt az erdőt vágatni.

— Örvendek, hogy megváltozott a véleményed. De nézd, itt közeledik épen egy olyan vadállat, amilyentől a mult éjjel megijedtél.

Palika odanézett és látott egy gyö-nyörű őzikét, mely alig husz lépésnyire nyugodtan legelészve közeledett s nem igen látszott félni az emberek közelségé-től. Alig néhány percz mulva még egy második és egy harmadik is előtűnt s ki-váncsian bámult a sétálókra.

— Oh, mily gyönyörűek! szólt Palika örvendezve. Ni, amott a bokrok mögött még több is van! És milyen szelidek!

— No lám! Ugy-e nem valami félel-mes fenevadak?

— Nem bizony. Hanem, tudja bácsi-kám ... éjjel az egészen másképp látszik.

— Igazad van, kedves fiam s ne is gondold, hogy mert idegen helyen, sőtét éj idején megijedtél, tehát én félnék, gyáva fiunak tartalak; sőt épen azt hiszem, hogy nagyon derék, bátor szívü fiu vagy, ezt bebizonyítottad ma délután is.

— Ma délután? szólt Palika csodál-kozva.

— Igen. Mert nagy bátorság és őszinte lélek kellett ahhoz, hogy te magad hozzám jöjj bevallani, hogy eltörted azt, ami nekem a legkedvesebb volt kastélyom-ban. Sok más gyermek nem tette volna ezt, titkolta volna tettét, abban bizva, hogy

ha meg is tudom a bajt, nem tudom meg, ki okozta. Te azonban nem akartad eltitkolni, őszinte szívvel hozzám jöttél, volt bátorságod bevallani hibádat, nem riadtál vissza attól, hogy ennek reád nézve talán kellemetlen következményei lehetnek. Ehhez pedig bátorság kell. Kívánom is, kedves fiam, hogy ez a bátorságod mindig meglegyen, mert bármily hibát kövess el, semmi sem lehet oly gonosz, mint a ravaszkodás, tettetés.

A gróf ezalatt leült egy levágott fa törzsére, Palika pedig vele szemben egy másik fára ült, mintha lovon ülne, sarkai-val néha még meg is sarkantyuzta képzelt paripáját, mely szerencsére nem mozdult (Lásd a képet a czimlapon.) s így Palika figyelemmel hallgathatta Iván bácsi szavait. A gróf sok érdekes dolgot mesélt a vadasketről, a benne élő állatokról s ez Palikának hirtelen eszébe juttatott valamit, amit a gróf a minap éjjel mondott.

— Kedves Iván bácsi, a multkor éjjel azt mondta, hogy vannak dolgok, melyektől meg kell ijedni épen annak, a ki derék vitéz akar lenni. Én azóta sokat gondolkoztam, de nem tudom kitalálni, mit értett e szavakkal?

— Oh, akkori szavaimnak nagyon egyszerű az értelmök. Vannak ellenségeink, akiktől vissza kell rettennünk, akiket igyekeznünk kell távol tartani magunktól. Csakhogy ez ellenségeket saját magunkban hordozzuk. Ezek: a hazugság, ravaszság, indulatoság, gőg, makacság és még több más rossz szenvedély. Aki ezektől nem retten vissza, az soha sem lesz igazán derék ember.

(Folytatása következik.)

EGÉR LÁTOGATÁS.

KÉT egérke, mind a kettő
Kaczkias, fiesúr legény,
A patkány-kisasszonyokhoz
Úri mód, vizitbe mén.

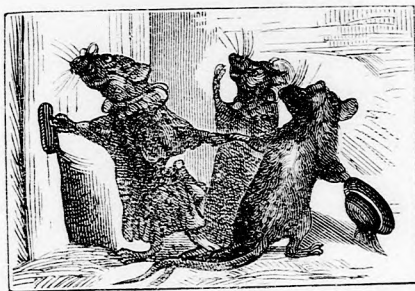

A mint illik, bekopognak
Az urhölgyek ajtaján:
»Itthon vannak ő nagysámék?«
»Igen!«, mond a szobalány.
Az előszobába lépve
Mindkettő tükörbe néz;
Elégültek: a frizurán
Remekelt művészi kéz.

A szalonban meghajolnak:
»Van szerencsénk! Jó napot!«
És viszont bókolnak szépen
A patkány-kisasszonyok.

Leülnek a kanapéra,
Társalognak finoman;
Elmondják, hogy az idő rút,
S hogy a hold fogyóba' van.

De módos vendég soká nem
Ülhet gazdái nyakán,
Az egyik urfi megszólal:
»Indulhatnánk már talán.«
Elbúcsúznak annak rendén.
»Jöjjenek el mielőbb!«
S a gavallérok mennek, de
Mi van az ajtó előtt!

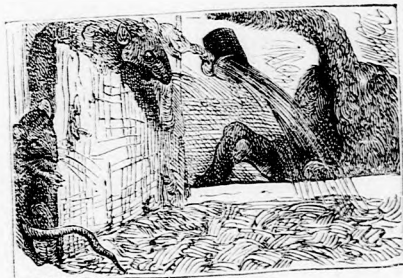

Egy vén czirmos. Zöld szeméből
Jaj hogy sugárlak a fény!
Esze nélkül visszaugrik
A két kis ficsúr legény.
Bereteszelik az ajtót
Szívök remegőn dobog.

Mit most tenni? ez a kérdés,
Ez itten a fő dolog.

Kint a kandur, mint egy pandur
Strázsál csüggedtlenül,
A négy ostromolt meg ott benn
Nagy tanácsra egybe gyül.
Javasolnak nyakra-főre,
Mig egy urhölgy felkiált:
»Hol a vizes fazék! ezzel
Úzzük el a bestiát!

S rázúdítja a vizet mind
(Meleg az, mint a pokol!)
És a czirmos leforrázva,
A hogy csak bír, ellohol.

TALÁLÓS MESE.

*Az első vagy te — a második vagyok
én — h-val a közepén legelőre mén.*

A VAD ÉS A HAZI PULYKA.

(Képekkel a 108—109. lapokon.)

Ki ne ismerné a baromfi-udvar legnagyobb lakosát, a házi szárnyasok legbüszkébbikét, a pulykát? Tudom, sokan közületek szeretnek ingerkedni a könnyen fölforrtyanó pulykával és még többen szeretik — a pompás pulykapecsenyét. Szóljunk hát kissé eredetéről.

A pulyka Amerikából ered s mikor Cortez Ferdinánd meghódította Mexikót, a miről már bizonyosan olvastatok, — a mexikóiaknál már szelidített pulykát talált. Vadon is még most is élnek Amerikában.

Vad pulykával az utazók Virginiában legelőbb 1564-ben találkoztak, de ha aránylag később emlékeztek meg róla, mint a háziasítotttról, utóbb annál többet tudtak regélni azon óriás csapatokról, melyekben Pensylvániában és a Virginiától nyugatra elterülő ismeretlen tartományokban tartózkodott. Északamerika erdősegeiben ma is nagyobb csapatokban található, ha mindjárt nem is 5000 számban, mint azt némely nagyot mondó utazók állították. Virginiában és Pensylvániában azonban jelenleg igen megritkult, de Kanada déli részeitől kezdve, a mexicói fensíkig még mindig említésre méltó számban van képviselve.

A vadpulykák társas hajlamuak; legalább 100 darabból álló csoportokban is járnak élelmük után. Ha barangolásaik közben folyóra találnak, hosszabb tanácskozást folytatnak s ha rájuk esteledik, a fákon szállnak meg. A röpülésben elfáradva, hatalmas uszóknak bizonyulnak.

Ápril közepén fészket rakja a nőtény, mely a milyen egyszerű, oly elrejtett, de száraz helyen van elhelyezve, miután a him a kiköltendő tojásokat gyakran megsemmisíti. Annál nagyobb buzgalommal költ a nőtény s ha fészket rövid időre elhagyni kénytelen, száraz harasztal gon-

dosan letakarja, úgy hogy az emberek csak ritkán akadnak reá.

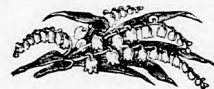
Rendszerint csak egyszer költ egy évben, másodszor csak akkor, ha az első költés szerencsétlenül járt. Előfordul azon eset is, hogy több nőtény közösen költ is. Egy izben 42 tojásos fészekre találtak, melyen három nőtény költött. Egyik mindig ott maradt a fészeknél házörzőnek. Különben 15—18 tojást költ ki a nőtény egy izben.

A fiatalok nagyon hamar megtanulnak röpülni s anyjuk szárnya alatt fákra szállva töltik az éjet, augusztusban már a legmagasb fákra szállva. A vad pulyka élme mindenféle rovarok, férges és erdei magvakból, levelek, fűszálak s rügyekből áll, begyük apró kavicsokkal is rendszerint meg van töltve.

A vad pulyka most már igen óvatos lett a folytonos üldözés által, különben oly ostoba mint a házi szárnyas, melylyel hangra nézve is egészen rokon.

A vad pulykának némely buvárok három fajtát különböztetik, de valószínűbb, hogy a mexicói pulyka a közönséges pulykának csak fajtája. Külsőleg lényeges eltérés nem is észlelhető köztük, a legnagyobb különbség a testnagyságban állván, a mennyiben az Amerika északi részeiben honos pulyka igen nagy súlyt ér, az öregek néha félmázsások, míg a mexicóiak csak ritka esetekben 20—30 fontosak.

Középamerikában és Jukatanban egy gyönyörű színvegyületű ritka faj található: a szemfoltos pulyka, mely lelhelye, a Honduras öböl után, Honduras pulykának is nevezetik. A forró égöv alatt e gyönyörű szárnyast nagy előszeretettel tenyésztik, de a kényes madarat úgy Északamerikában, mint Európában mindeddig meghonosítani nem sikerült.

AZ ERÉNY GYŐZELME.

— Beszély. —

Elbeszéli Gyula papája.

(Folytatás.)

Z EGYIK jövevény sürgetőleg szólalt meg:

— Gyorsan, segítsen behozni ezt a szegény embert, fektesse ágyba, aztán nyisson számomra is egy szobát, hogy nedves ruháimat szárazakkal felcserélhessem. De siessen ám, mert a vonat egy kis negyed óra múlva már megérkezik, s nekem azzal tovább kell utaznom.

— Jó estét fogadós ur, mondá a másik férfi, mialatt a földön fekvő eszméletlen embert a megdőlt bent fogadós beviuni segített. Soha sem hittem volna, hogy még ma élve jussunk ide! De a jóságos gondviselés megóvott a szerencsétlenségtől!

— Maga az János gazda?! kérde a fogadós, ki nem győzött csodálkozni e különös jelenet felett. Honnan jön ilyen borzasztó időben? ki ez az ember? él? vagy meghalt? Szóljon, mi történt? hogyan történt?

— Hogy él-e még, azt biz' én nem tudom, amig világot nem gyujt, fogadós ur, felelé János gazda, mert csakugyan ő volt. — Csak annyit tudok, hogy már közel valánk a parthoz a doktor ural, midőn hajóm valami kemény tárgyba ütközött, s a következő perczben segélykiáltást hallottunk. Épen erősen villámlott volt s láttam, hogy hajóm egy csónakot borított fel s a csónak mellett ismerős ember küzködik a habokkal. A villám után a sötétség ismét beállott ugyan, de én jól megjé-

gyeztem az irányt, melyben a szerencsétlen vergődött, gyorsan beleugrottam a vízbe; a doktor urnak odakiálték, hogy iparkodjék a hajót is arra fordítani. Nagy munka volt ez, de szerencsésen sikerült, s néhány percz múlva a fuldoklót nagy erőfeszítéssel a csónakba emeltük s csakhamar elértük a partot.

A fogadós azt sem tudta, mihez kezdjen előbb. Szerette volna tudni, hogy hát ki az a megmentett? de az orvos izgatottan rivalt reá, hogy miért nem hoz már gyertyát, miért nem nyit szobát, mit ácsorog s hagyja ácsorogni vendégeit a sötétben?

A lármára felébredt a szolgáló is, kíváncsian dugta ki a konyhaajtón borzas fejét; de mivel semmit sem láthatott, sietett mécszet gyujtani, s csakhamar világosság kezdett derengeni a szűk folyosón. E közben a fogadós is gyertyát gyujtott odabenn; az átázott, eszméletlen embert János segítségével bevitték s ágyra fektették. Mikor a gyertya-fény a szerencsétlen arczát megvilágítá, a fogadós meglepetve kiáltott fel:

— Hisz' ez Pista!

Csakugyan Pista volt, kit akkor ért utól a halász hajója, mikor már az utnak legnagyobb, legveszélyesebb részét tulhaladva, végső erőfeszítéssel iparkodott a partot elérni. Mikor az orvos felgombolá Pista zubbonyát, hogy szívverését tapintsá, egy levél esett ki a zubbony belső zsebéből, ama bizonyos levél, melyet Gyarmati irt volt anyjának Budapestre, s melyet Pistának kellett volna feladnia.

— E levelet magammal viszem, mondá az orvos, midőn a czimet elolvasta,

Gyarmatinét jól ismerem, magam adom át neki.

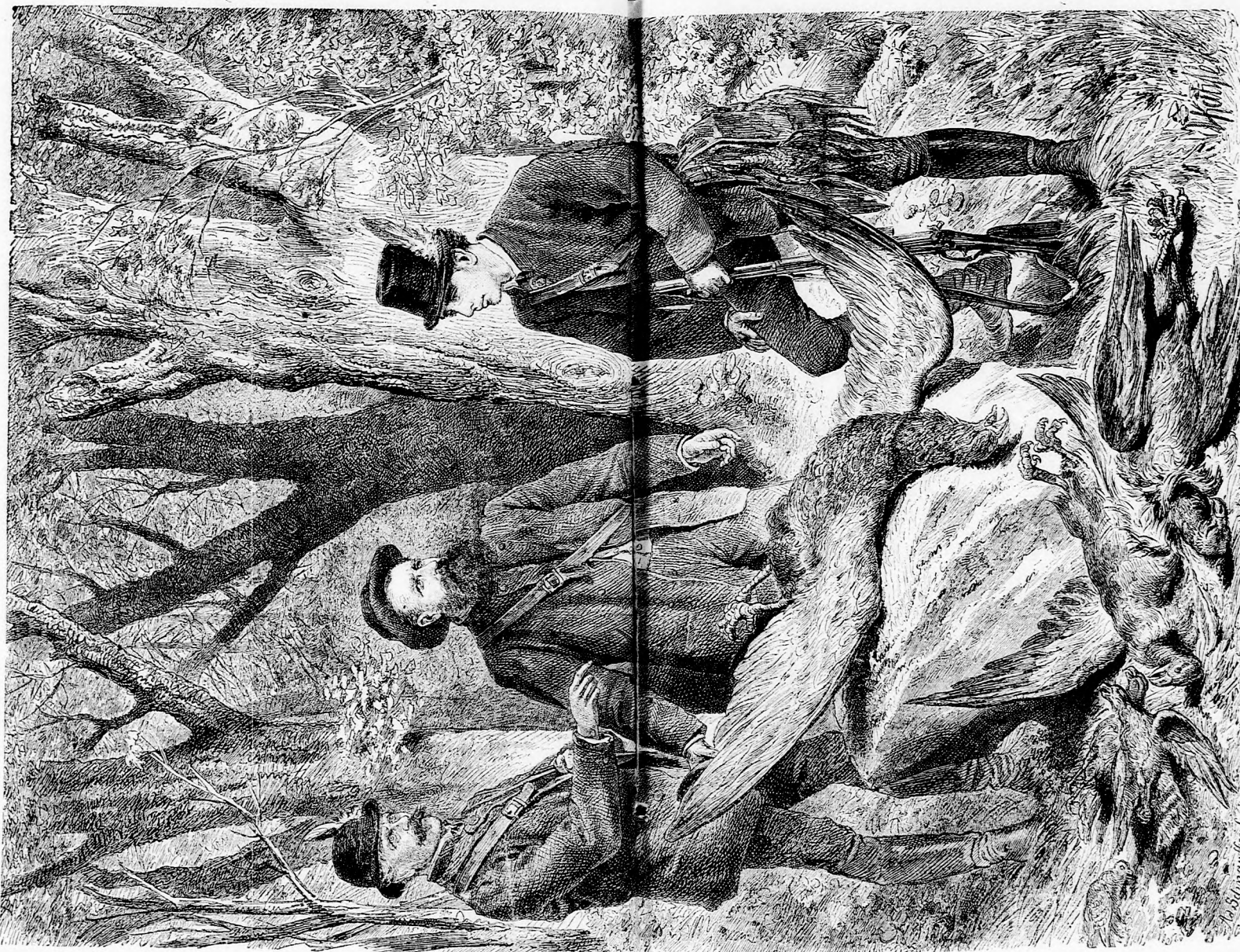
Ezután utasítást adván a fogadósnak, hogy mikép ápolja az ájult embert, sietve távozott átöltözni. — Rövid idő múlva Pista felnyitá szemeit.

— Talán megbánja gonosz tettet ily megpróbáltatás után, gondolá magában az öreg halász, — és elkerülheti a büntetést. Ez esetben hadd maradjon az egész örök titok közöttünk.

Ezzel János kiment a szobából, mert attól tartott, hogy ha Pista felismeri, mindjárt a rablott pénzről kezd beszélni és így elárulja magát a csacska fogadós előtt. Betért tehát a konyhába, s ott szárítgatá vizes ruházatát.

Pista csakhamar teljesen visszanyervén eszmé-

letét, vallatni kezdé a fogadóst, hogy mi történt ő vele? hogyan jutott ide? A

fogadósnak nem kellett több! Elmondotta szóról szóra, amit Jánostól hallott, s azon felül még hosszasan leírta, hogy mily életveszély között mentette meg a halász Pista életét, s hogy egyedül csak Jánosnak köszönheti, hogy most nem a halak országában, a Balaton mélységes fenekén, hanem a híres boglári vendégfogadó puha ágyán pihenhet.

A fogadós elbeszélése után Pista sokáig némán nézett maga elé, mintha számot vetne lelkiismeretével.

— Különös! — gondolá magában. — Miért mentett meg épen János gazda, kinek a pénzt átadtam? hisz oly egyszerű lett volna engem veszni hagynia, hogy a rablott pénz egészen az övé lehessen! S még sem tette! Én bele akartam őt vonni a bajba, részesévé tenni a gonosz tettnek, hogy talán helyettem is bűnhődjek; s ő ezt

azzal viszonozza, hogy önfeláldozással megment a haláltól! . . . Miért tette ezt? mily hasznot, mily nyereséget várhat ő attól, hogy életben maradtam? Semmit! Csak rosszat, csak veszélyt várhatott . . . és mégis megmentett!

Pista szemei megteltek forró könnyekkel.

— Ez az igazi felebaráti szeretet! sóhajtá, ez az igazi erény, amelyről gyermekkoromban annyit hallottam, s a melyet csak most értek és csodálok!

Oh, ha János hallhatta volna e gondolatokat, ha láthatta volna a változást, melyen Pista bűnbánó lelke keresztül ment, mily boldog lett volna! . . .

Az orvos elkészült öltözékével, és indulni készült a közeli vasuti állomáshoz.

— Barátom, mondá János gazdának, néhány fényes aranyat adva át neki s melegen szorítva meg kezét; megtette a mire kértem, s azon felül utközben bátorságának s önfeláldozásának is fényes bizonyosságát adta; most rajtam a sor, hogy illő jutalmat adjak. Szóljon, van-e valami oly kívánsága, a mit teljesíteni hatalmamban áll, szavamra ígérem, hogy ha van, teljesítem.

János meg volt hatva a jutalom nagysága, és még inkább az által, hogy a jószívü orvos ezen felül még mást is helyez kilátásba. Szükséges-e mondanom, hogy kire gondolt most a halász? elhagyatott beteg kis Petikéjére gondolt, és az volt szive legforróbb kívánsága, vajha fiának az egészségét vissza szerezhetné! Az orvos megígérte, hogy rövid idő múlva meglátogatja János gazdát és kis betegét a kunyhóban. János tökéletesen boldognak

érezte magát, s boldogságában elfeledé a mult órák eseményeit, veszélyeit, ijedségeit, nyomorát. A vonat, mely jóltevőjét röpitte a főváros felé, éles füttyentéssel robogott el a fogadó mellett, s eszébe juttatá a halásznak, hogy hiszen ő neki is még jó darab utja van hazáig, s ideje volna indulni, hogy reggelre otthon lehessen. E perczben a fogadós lépett ki a szobából.

— Menjen be János gazda, — mondá — Pista már magához tért, és hivatja. Majd én addig valami roszt gunyát keresek elő, az átázott ruhák helyébe.

Pista sokáig nem tudott szólani, mikor Jánost meglátta. A megindulás, a bánat és szégyen annyira erőt vettek rajta, hogy hangos zokogásban tört ki, s csak kezét nyújtotta oda megmentőjének.

János elérte, hogy mit jelentenek e könyvek.

— Ne is szólj semmit, mondá; tudom hogy a mai éjszaka ismét vissza térített a jó utra. Te szívből megbántad bűnödöt, és azért hivatál, mert azt lehetőleg jóvá akarod tenni. Figyelj reám, Pista! Ha szavadat adod nekem, hogy többé ily tetterre nem vetemedel, úgy én viszont ígérem, hogy hallgatni fogok az egészről. A pénz ott van kunyhómban elrejtve, azonnal vissza megyek, amint hajnalodik, és majd módot találok, hogy Szöllősy ur, mire felébred, mindent a maga helyén találjon.

Pista ünnepélyesen megfogadta, hogy ha éhen hal is, többé nem teszi ki magát ily borzasztó lelkiismereti furdalásoknak.

— No majd gondoskodunk, folytatá a jó szívü halász, hogy éhen ne haljunk.

Tudod-e mit? A te kereseted épen oly rossz volt eddig, mint az enyém, s mindegyikünk küzködött a nyomorral. Hát ha kezefogva próbálnánk szerencsét? Felajánlom a kis hajlékomat; telepedjél meg te is benne, s majd szorgalommal, és kitartással talán csak visszük valamire. A halász mesterséget te épen oly jól érted, mint én a hajósét, és ki tudja, nem kedvez-e a szerencse ezentul jobban mint eddig?! Mit szólsz hozzá Pista?

— Hogyan hálálhatom meg jóságát! mondá a bűnbánó hajós. De a pénz... az a pénz, borzasztóan nyomja a lelkemet!...

— Ne aggódjál, biztatá János; azonnal utnak indulok; a vihar csendesülni kezd, hamar átérhetek, s minden rendén lesz. Most még egy szót. Hajód elmerült; ezt az én hajóm okozta; károdat tehát szeretném megtéríteni. Ama jó ur, akit áthoztam, gazdag jutalmat adott; én ugy tekintem mintha már ez is közös keresményünk lenne, és megosztom veled.

Ezzel a bámuló Pista markába pénz nyomott, s mielőtt az még szólhatott volna, kisietett a szobából.

A vastag, sötét fellegek, melyek az égboltozatot elboríták, itt-ott oszladozni kezdenek, a zápor és szél csillapult, s kelet felől a közelgő hajnal pirja kezdett mutatkozni a láthatáron. Most már nem volt oly sötét, hogy János az ismert ösvényt könnyen fel ne találhatta volna. Sietve és vidáman haladt a Balaton felé! Mikor azonban a víz széléhez ért, megdöbbenve állott meg. Jól emlékezett, hogy mikor a zivatarban partra szállott, cső-

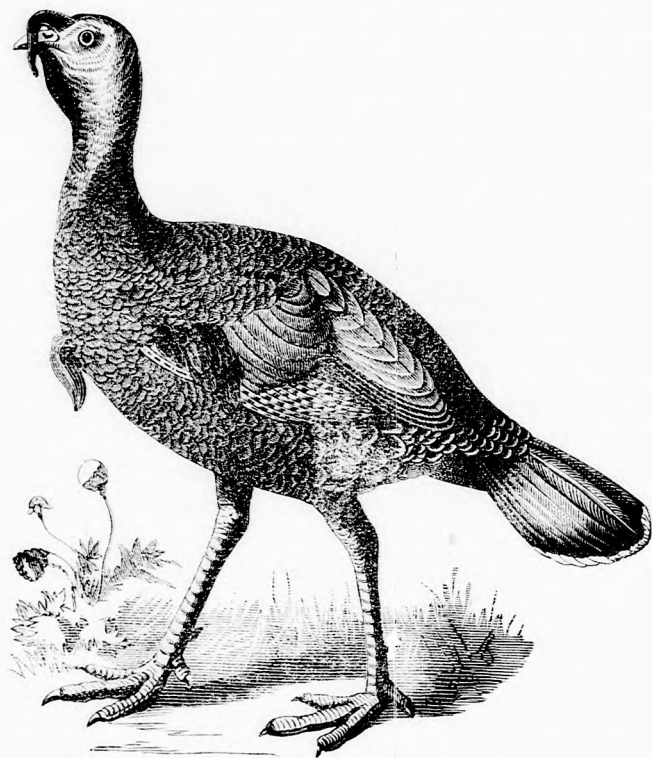
nakát egy vastag, magános fűzfához kötötte volt. Most ott állt ugyan még a magános fűzfa, de a csónakot nem látta sehol. Sokáig járt-kelt fel s alá a parton; azt hitte hogy talán tévedett, s más helyen kötötte meg hajóját. De hasztalan kereste; kétségtelen volt, hogy a vihar elsodorta a csónakot. A szegény halász szép reményeinek egyszerre vége volt. Most már nincs lehetőség, hogy reggelre Badacsonyban lehessen, és hogy ígérését, melyet Pistának tett, — hogy tudniillik az elrablott pénzt rögtön visszaviszi — beváltassa. Mit kezdjen? Az egyetlen hajós, aki őt átvihette volna, Pista volt; de hát ennek hajója elpusztult, ő maga meg ott fekszik a fogadóban elgyengülve, kimerülve a viszontagságteljes éj után. Nem marad tehát más hátra, mint bevárni a gőzhajót, a mely ma Fűredről ide s innen Badacsonyba fog menni. Hosszu, kínos várakozás volt ez! Mennyi minden történhetik délutánig! ki tudja, mi történik Szöllősyék pénzével?! Ilyen, és hasonló sötét gondolatok gyötörték szegény János gazdát és a perczek óráknak látszottak neki, oly lassan mult az idő. Elcsüggedve dőlt le egy lombos nyárfá alá, s ott jótékony álom könnyörült meg szenvedésén.

* * *

A gőzhajó vidám zeneszóval, ünnepiesen fellobogózva indult meg a balatonfüredi kikötőből, a fürdővendégek egy részével, kik a kellemes kis körutra vállalkoztak a gyönyörű vasárnapi reggelen. A fedélzeten kedélyes társaság gyűlt össze. Urak, asszonyságok, gyermekek vidoran jártak-keltek, társalogtak, nevetgéltek. Főleg a kicsinyeknek nagy örömet szer-

zett e multság. Gyula figyelme a kapitány és kormányos között oszlott meg; Ilonka a gyöngyöző habokra mosolygott, melyeket a hajó kerekei vernek; a piczi Mártha bámulva kíséré szemeivel a gomolygó füstfelleget, a mely a kéményből száll fel, míg Gyuricza a távoli part felé

merengett, — szóval mindegyik egyformán boldognak érzé magát e szép, nagy, fényes tó tükkrén. István és Adorján a gépezetet vizsgálták nagy figyelemmel és azon okoskodtak, hogy mennyi tanulmány és munkásság, mennyi türelem és ügyesség kellett ily tökéletes gépek feltalálásához;

A VAD PULYKA. (Lásd a 102. lapon.)

melyek szárazon és vizen egyformán, biztosan és gyorsan hajtják a járműveket.

Ha a szegény halásznak ott a hajón lassan mult az idő, annál hamarább repült az a kiránduló társaságnak, s elképzelhetitek, kis olvasóim, hogy e társaságban senki sem volt, aki annyira örült volna,

mikor a hajó füttyeatése a boglári állomást jelzé, mint a hogy János gazda örült, ott a parton!

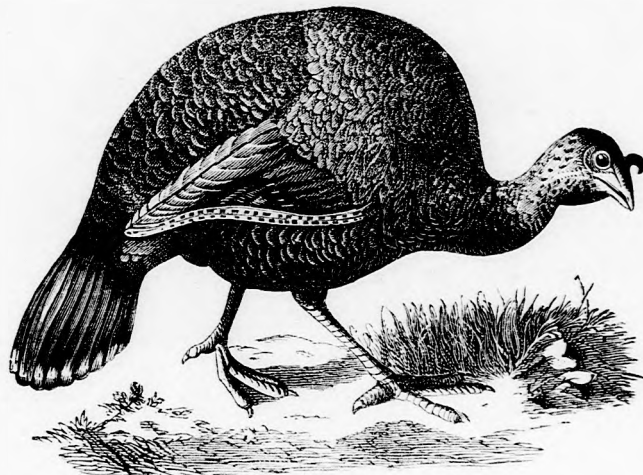
Három óra volt délután, midőn a gőzhajó a badacsonyi hegy tövében kikötött. Nagy közönség leste a parton kíváncsian a kiszállókat. János gazda szive erő-

sen dobogott, mikor ismét kedves kunyhója közelében látta magát.

Előre tolakodott, hogy ő legyen az első, aki partra jut. Egyszerre azonban erős kezek ragadták meg és elsápadva vette észre, hogy két felfegyverzett pandur között áll, kik azután szó nélkül vezették a báméskodó tömegem keresztül, a kunyhóval ellenkező irányban.

Tehát nem csalta őt a sejtelem! A

pénzt meglelték a szalma között, és természetesen őt vádolják a rablással! Mit tegyen? Megmondja-e, hogy ki a bűnös? Elárulja-e Pistát? Nem, azt nem szabad tennie; mert hiszen Pistának szavát adta, hogy hallgatni fog. De hát mi történik vele? Börtönbe hurcolják, elítélik, szegény beteg, elhagyatott fiacskáját még csak nem is láthatja?! Könyezve kérte kísérőit, hogy engedjék egy perczre be-

A HÁZI PULYKA. (Lásd a 102. lapon.)

térni a kunyhóba, hadd nézze meg Petikéjét, hadd bucsuzzék el tőle.

— Ne busuljon kegyelmed a fián, mondá az egyik pandur; akadt annak jobb gondviselője, mint amilyen eddig volt; Szöllősy ur kis leányait kétszer láttam ma bemenni, levest, kenyeret s Isten tudja még mit nem vittek neki.

— A jóságos ég áldja meg őket! zokogá János.

— Ugy-e bizony, most áldogatja őket, gunyolódék a másik pandur, — hanem az öt ezeres bankót még is elcsipte tőlük kigyelmed!

— Az Isten tudja, hogy ártatlan vagyok! mondá János gazda, szemeit az égre emelve.

A pandurok nevettek.

— Soh'se fáraszsza magát, János! ugy sem hiszi el senki. Ugyan ki volna oly

bolond, hogy a más ember szalmájába
dugja a pénzt?! Akiében találták, az
dugta el, az is lopta el.

János hallgatott s lecsüggesztett

fővel ment, a merre a pandurok vezették:
a csárdáig, azután kocsin be a városba, a
sötét börtönbe.

(Vége következik.)

A KIS DRÓTOS.

Szövege a »Kis Lap«-ból.

Dallama *Kohányi bácsitól.*

mf Teg - nap jött le Bu - da - pest - re a fel - föld - ről
O - lyan ki - csi dró - tos - ka, O - lyan pi - czi tó - tocs - ka,
A - lig lát - szik ki a föld - ből *f* S már jár a vá - ros - ban
fől a - lá S csen - gö han - gon ki - a - bál:
dró - to - zok, fő - to - zok Bög - rét, kan - nát, fa - zo - kat
meg - dró - toz - ni jól tu - dok; Se le - ves, se már - tás,
se ká - vé, se rán - tás, Nem foly ki be - lö - le, Jót ál - lok
é - ret - te, Nem foly ki be - lö - le, jót ál - lok é - ret - te.

KARIKA-JÁTÉK UTÁN.

(Képpel a 112. lapon.)

GURUL a karika, kergeti Marika,
Ujongva szalad a kertbe': »Hahó!«
Az arca kipirul, mint rózsza ha virul;
Végre jól elfárad a kis bohó.

Futott már eleget, megpihenni lehet,
Eláldogáll ott a kertrács alatt;
Apró galambfiuk várják, vajjon mi jut
Marikától nekik: tán jó falat.

De piros buzaszem nincs a kötényiben,
A két éhes jószág hiába vár;
No de majd délután a major udvarán
Juttat nekik bőven a kis kosár.

A KIRÁLY FIA SASVADÁSZATON.

(Képpel a 104—105 lapokon.)

ISMERITEK híres költőnk, Vörösmarty
Mihály kedves dalát, a »fóthi dal«-t?
Bizonyosan sokan ismeritek s még a ki
nem is olvasta, azt az egy sort kétségkívül
hallotta és tudja, mely azt mondja: »A
legelső magyar ember: a király.«

Igen bizony, a legelső magyar ember
a mi koronás királyunk, ki szép országunk
fölött uralkodik s kit minden magyar
ember szivből szeret. És ha szeretjük
királyunkat, szeretjük az ő fiát is, Rudolf
trónörököst, aki egykor majd magyar
király leszen.

Tudom, sokszor gondolkoztok, be-
szélgettek arról, milyen jó dolga lehet a
király fiának, ami igaz is, csak hogy abban
tévednétek, ha azt hinnétek, hogy a király-
finak nem kellett épen olyan nehéz lecz-
kéket tanulni, mint akárkinek közületek.
Kellott bizony, még pedig sokkal többet,
mint más iskolás gyermeknek s habár
nem járt nyilvános iskolába, volt ám
annyi tanítója és mestere, hogy együtt
akár egy kis sereg kitelt volna belőlük.

És a királyfinak tanulni kellett kicsiny
korától egészen mostanig, míg csak derék,
délczeg fiatal ember nem lett belőle; azt
is megmondhatom, hogy Rudolf királyfi a
legjobb és legszorgalmasabb tanulók
egyike volt és vizsgálatai oly fényesen
sikerültek, hogy minden iskolában »kitün-
ő«-t kapott volna. Szabad idejét, mikor
már nagyobbacska lett, leginkább lovag-
lással és vadászattal szerette tölteni s
ebben is olyan kitünő, hogy ritkitja párját.

Tanulmányai közben Rudolf királyfi
különösen megszerette a természetrajzot s
ebben főleg a madarokról szóló részt.
Nagy kedvvel foglalkozik most is mada-
rak leírásának tanulmányozásával s egész
kis tudós lett ebben a szakban, úgy hogy
akár tanár is lehetne belőle. De nemcsak
könyvből tanulja, hanem a természetben is
megfigyeli a madarakat s gyönyörű gyűj-
teménye van mindenféle ritka fajtából,
melyekből sokat ő maga lőtt vadászatai
alkalmával.

Nem régiben Rudolf királyfi hazánk
alsó vidékére tett nagyobb kirándulást s a
Duna mentén vízi madarakra, majd bel-
jebb a hegyek közt sasokra vadászott. Két
híres természettudós is volt vele s amint
egy-egy ritkább madarat lőttek, mindjárt
ott helyben meghatároztak, milyen fajból
való; a királyfi pedig egy szép leírást is
készített e kirándulásról.

Szolgáljon a király fiának példája
buzditásul minden jó gyermek számára!

KÉPREJTVÉNY.

KARIKA-JÁTÉK UTÁN. (Lásd a 111. lapon.)

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XV. köt. 3. és 4-ik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Bróda Ida, Kacsvinszky János, Koricsoner Teréz, Kohn Imre, Janicsád Marcsa, Fe-

leki Ludovika, Zombory Mariska és Anna, Balássovich Alice, Berzeviczy Béla, Györy Tibor, Zoltán Jolán, Heyder Laura, Kohn Sándor és Ali, Laubocher Ernő, Vári Bertha, Sándor és József, Scholcz Erzsike, Tröster Béla és Kummer Gyula.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.